

færre Millioner til de gamle, end der hidtil var givet efter Aldersrenteloven, men de skulde fordeles paa en bedre Maade, og der skulde i Loven indføres en Bestemmelse om, at de gamle skulde have en bestemt aarlig Sum til Brændsel, fordi man skønnede, at det var den eneste Maade, man rigtig kunde sikre de gamle Brændsel paa. Naar nu det ærede Medlem Hr. Hedegaard optræder, som Tilfældet er, saa optræder han fuldstændig i Strid med den Stilling, som hans Partifæller indtog i Foraaret under Behandlingen i Landstinget. Det, som det ærede Medlem nu er naaet til ved sine Betragtninger over Lovens § 5, er dette, at dersom de gamle skal have Brændsel, saa kan de ganske vist faa det efter § 5, men de kan kun faa det som Medicin, de kan faa det, hvis de kan faa en Læge til at udstede Attest for, at de skal have Brændsel. Brændsel skal altsaa nu efter hans Opfattelse sidestilles med Medicin, de gamle kan faa Brændsel efter Recept.

Vesterager: Det forundrer mig i høj Grad, at den højtærede Indenrigsminister endnu ikke har svaret paa mit Spørgsmaal, skønt ogsaa det ærede Medlem Hr. Hedegaard var inde paa det og yderligere understregede den Betydning, det havde virkelig at faa klaret, hvordan Forholdet var mellem Indtægterne i Fjor og i Aar, det, som er Grundlaget for Bedømmelsen af hele den økonomiske Situation og ogsaa for de Tilskudslove, vi skal behandle. Hele dette Spørgsmaal, der er saa afgørende for mig, er Indenrigsministeren ganske gaaet udenom.

Hedegaard: Den højtærede Minister kom nu, jeg synes paa en noget let Maade, ind paa at sige, at de gamle kunde ikke faa nogen Støtte efter § 5, uden at det skulde være medicinsk Hjælp. Det er ikke rigtigt, paa den Maade praktiseres det slet ikke. Men det, der hele Tiden har været det afgørende, og som jeg ved første Behandling lyste efter Svar paa, er dette: Er de gamle, hvis Brændselsloven ikke vedtages, daarligere stillede i Aar end i Fjor? Det har Ministeren endnu ikke oplyst noget om; men saa længe vi ikke har faaet Oplysninger om dette, maa vor Stilling være den, vi har taget, at vi gaar imod. I øvrigt forekommer det mig, at det vilde være meget heldigt, om vi kunde slippe for disse midlertidige Love og faa en samlet Overvejelse af hele Aldersrentespørgsmaalet, saaledes som man har begyndt at tale om det i det andet Ting. Men altsaa, det afgørende Spørgsmaal, det,

som Ministeren selv erkender er det springende Punkt, faar vi stadig ikke noget at vide om.

Indenrigsministeren (Hauge): Der er for mig ingen Tvivl om, at en meget stor Del af de gamle, som har ventet igen i Aar at faa den Brændselshjælp, der blev tildelt dem i Fjor og forudgaaende Aar, vil være meget vanskeligere stillede i den kommende Vinter, end de var sidste Vinter. De vil være vanskeligere stillede derved, at Brændselet er dyrere og vanskeligere at faa, og derved, at de havde regnet med, at de kunde faa denne Brændselshjælp, og med Rette kunde gaa ud fra, at Rigsdagen ikke vilde stille sig mere karrig overfor dem i Aar end tidligere Aar. Der findes nemlig en Mængde gamle, hvis Aldersrente er saa knapt tilmaalt, at det næsten er ugørligt for dem at skaffe sig det nødvendige til Føde, til Klæder, til Husleje, og jeg tør vove at paastaa, at der findes adskillige, som bogstavelig ikke kan leve af den Aldersrente, der ydes dem, og enten maa sulte eller gaa Tiggergang hos gode Mennesker, som saa hjælper dem i større eller mindre Omfang. Jeg kan altsaa svare det ærede Medlem Hr. Hedegaard med et absolut Ja, jeg mener, at den Stilling, som Venstre og de Konservative nu indtager, betyder, at de gamles Stilling vil forværres i den kommende Vinter.

Pürschel: Jeg vil gerne slaa fast, at Ministerens Svar paa det Spørgsmaal, der er rettet til ham, er en Omgaaelse. Det, der er spurgt om, er: Er Aldersrentenyderne i Aar, naar de ikke faar Brændselshjælp, daarligere stillede, end de var i Fjor, da de fik denne Hjælp, naar Hensyn tages til Pengenes forandrede Købeevne? Det er dette Spørgsmaal, som Ministeren har Pligt til at besvare med klare Ord og Tal, og det Svar er ikke faldet. Maa jeg benytte Lejligheden til, naar den ærede Ordfører for Socialdemokratiet i Dag har gentaget det Forsøg, som saa ofte gøres, paa at sige: Vi Socialdemokrater er dem, der vil de gamle vel, og saa er der de andre — at minde om, at under Forsvarskampen i sin Tid talte man om, at Folk manglede Fædrelandskærlighed, og da protesterede de Herrer harmfnysende og efter min Mening med Rette. Man talte om patenteret Fædrelandskærlighed, nu kan man med Sandhed tale om patenteret Næstekærlighed. Og saa skal jeg tilføje, at lige saa sikkert, som man kan slutte, at den Mand, der bringer de store Ofre, ogsaa er Manden med det store